

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Szabó Tibor ügyvéd (7400 Kaposvár, Ezredév u. 1.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a Dr. Alföldi István ügyvéd (7150 Bonyhád, Bacsó B. u. 5.) által képviselt **I. rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű és a **II. rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen szállítási díj és járulékai megfizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2007- június 7. napján kelt 10.G.20.769/2006/44. számú ítélet ellen az I. rendű alperes által 47. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság külön felhívására 900.000,- (kilencszázezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.650.000,- (egymillió-hatszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetének teljes egészében helyt adva az alpereseket egyetemlegesen 7.283.641,- Ft tőke és ennek kamatai, valamint az elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte. Az I. rendű alperes beszámítási kifogását és viszontkeresetét, melyet kártérítés címén terjesztett elő, elutasította. Megállapította, hogy a felperes a felek közti termékértékesítési keretszerződést jogszerűen mondta fel, magatartása nem volt szerződésszegő, ezért az I. rendű alperes szerződésszegéssel okozott kár jogcímén a felperessel szemben nem léphet fel. Megállapította, hogy az I. rendű alperes nem

bizonyította azt a tényt, hogy a felperes az ő piaci jó hírnevét sértő kijelentéseket tett, így az I. rendű alperes a felperestől alappal kártérítést e tényre hivatkozással sem igényelhet.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű alperes jelentett be fellebbezést, fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását, és viszontkeresete teljesítését kérte. Fellebbezésében az elsőfokú eljárás során már előadott tényekre és jogi indokokra hivatkozott. Továbbra is állította, hogy a felperes által gyakorolt felmondás időpontjában az I. rendű alperesnek a felperes felé fennálló tartozása nem volt, elsődlegesen azért, mert álláspontja szerint 2006. május 11-én fennálló 6.228.558,- Ft tartozása engedményezéssel kifizetésre került, a tőkekövetelés után járó kamatkövetelés nem vált esedékessé, miután azt a felperes ezen időpontig az I. rendű alperestől nem követelte, a felperes egyéb áruszállításainak 7.238.641,- Ft ellenértéke, valamint 989.115,- Ft kamatigénye pedig csak 2006. május 11. napja után vált esedékessé, ez a később esedékessé vált felperesi követelés azonban az I. rendű alperes beszámítási nyilatkozata folytán megszűnt. Továbbra is hivatkozott arra, hogy a felperes az I. rendű alperessel szemben tisztességtelen piaci magatartást folytatott az I. rendű alperes tartós üzleti partnerei irányában, és e felperesi magatartások - a jogszerűtlen felmondás, illetőleg tisztességtelen piaci tevékenység - okozták az I. rendű alperes kárát azzal, hogy emiatt hiúsult meg a C. Kft-vel megkötött, és 85.000.000,- Ft haszonnal kecsegtető üzlete.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a keresettel összefüggésben - az I. rendű alperes ténybeli és összecszerűsége is kiterjedő elismerése alapján - helyesen állapította meg. Az alperes perbeli védekezésével, illetve viszontkeresetével összefüggésben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását kiegészíti, illetve pontosítja azzal, hogy a felperes és az I. rendű alperes közt 2006. április 5. napján létrejött engedményezési szerződés 4. pontja helyesen úgy szól, hogy az engedményes az engedményezést elfogadja és kijelenti, hogy az engedményezőnek a vele szemben számlatartozás címén fennálló tartozását - az átruházott -, illetve a kötelezett által teljesített követelés összegével csökkenti.

A felperes felmondásának kézhezvételét követően az I. rendű alperes ügyvezetője telefonon közölte a felperes képviselőjével beszámítási kifogását, a felperessel szembeni kártérítési igényét.

A C. Kft. a 2005. május 11-i elállási nyilatkozatában - a bizalom megrendülésének okaként - a D. Kft. állításait jelölte meg, nevezetesen azt, hogy a D. Kft arra biztatja a L. Kft. partnereit, hogy a L. Kft-vel fennálló gazdasági kapcsolatait bontsák fel, s a D. Kft-vel kössenek megállapodást, hogy a L. Kft nem rendelkezik azokkal a szükséges szakmai feltételekkel, amelyek révén a partnereit ki tudja szolgálni,

illetve, hogy a partnerek kiszolgálására nem képes, nem működik a cég megfelelően, és ezért a kiszállítások megszűntek, illetve hamarosan meg fognak szűnni, hogy az üzleti partnerek ne várják be a szállítások megszűnését, hanem időben fogadják el a D. Kft-t partnerként. A C. Kft. elállásának okaként azt jelölte meg, hogy a D. Kft termékeinek értékesítése a D. Kft magatartása miatt nem lehetséges, illetve a D. Kft. állításai miatt a C. Kft-nek megingott a bizalma a L. Kft-ben.

Az I. rendű alperes 2006. május 22-én a felpereshez írt, faxon elküldött levelének 2. pontjában azt a jogi álláspontot fejtette ki, mely szerint „szerződésmódosítás alapján Önöknek nincs lejárt követelésük felénk, hiszen az engedményezés révén új teljesítési határidőben állapodtunk meg, fizetés akkor történik, ha a M.-L. fizet”.

Mellőzi a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldala ötödik, hatodik, hetedik és nyolcadik bekezdését - a mely bekezdés a 6. oldalon folytatódik -, e ténymegállapítások ugyanis a perbeli jogvita elbírálása szempontjából irrelevánsak.

Az így kiegészített és pontosított tényállás alapján is helyes érdemben az elsőfokú bíróság ítélete, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes mind beszámítási kifogását, mind pedig viszontkeresetét arra alapította, hogy az I. rendű alperesnek a C. Kft-vel megkötött szerződése - melyből 85.000.000,- Ft haszna származott volna - megghiúsult, mert C. Kft e szerződéstől elállt, az elállásra pedig a felperes felróható magatartása, mégpedig a köztük fennálló szállítási szerződés jogszerűtlen felmondása, illetve az I. rendű alperes piaci hírnevét sértő magatartása miatt került sor.

A fenti körben az elsőfokú bíróság helyesen látta azt, hogy az I. rendű alperes beszámítási kifogása, illetőleg viszontkeresete eldöntéséhez abban a kérdésben kell állást foglalni, hogy a felperes jogszerűen mondta-e fel a közte és az I. rendű alperes között fennálló termékértékesítési keretszerződést, illetve hogy tanúsított-e a felperes olyan magatartást, jó hírnév, üzleti hírnévsértést, amely magatartásokat a C. Kft a szerződéstől való elállásában megjelölt az I. rendű alperessel szembeni bizalom megrendülésének okaként.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban a jogkérdésben, hogy a felperes és az I. rendű alperes közt fennálló termékértékesítési keretszerződés felmondása a felperes részéről jogszerű volt, mégpedig azért, mert a felperes által közölt felmondás időpontjában, azaz 2005. május 11-én az I. rendű alperesnek volt a felek közti együttműködési szerződés 5. pontja szerint 30 napon túli tartozása, e hátralékos számlatartozás megfizetésének elmulasztása szerződésszegésnek minősül, mely a felperes számára a köztük fennálló szerződés 8 pontja alapján lehetőséget biztosított az azonnali hatályú felmondásra.

Alapítanul hivatkozott az I. rendű alperes arra, hogy e 2005. május 11-én fennálló tartozás az I. rendű alperes és a felperes közt a M.-L. Rt-vel szemben fennálló I. rendű alperesi követelés engedményezése folytán, illetve az I. rendű alperes által tett beszámítási nyilatkozat folytán a felmondás időpontjáig megszűnt. Az engedményezési szerződés 4. pontjában írt szerződési nyilatkozatot a Ptk. 207.§ (1) bekezdése alapján csak úgy lehet értelmezni, hogy az I. rendű alperes felperes felé fennálló tartozását nem a követelés engedményezésének ténye, hanem az engedményezett követelés kötelezettje által teljesített kifizetést csökkenti, az I. rendű alperesi tartozás a kötelezett által teljesített követelés összegével csökken. Azt, hogy az I. rendű alperes e megállapodást maga is így értelmezte, bizonyítja az I. rendű alperes által a felperesnek 2005. május 22-én írt - faxon elküldött - levelének 2. pontjában kifejtett - a kiegészített tényállásban idézett - jogi álláspont, valamint az I. rendű alperes 8. sorszámú viszontkereseti kérelme 3. oldalán kifejtett jogi álláspont is. A felperesi felmondás időpontjáig, azaz 2005. május 11-ig nem vitásan a M.-L. Rt részéről fizetés nem történt, 2005. május 11-ig az engedményezett követelés a felpereshez nem folyt be, így ezáltal az I. rendű alperes tartozása az engedményezés eredményeként nem csökkent, nem szűnt meg.

A fentiekén túl a felperesnek arra sem lett volna lehetősége 2005. május 11. napjáig, hogy M.-L. Kft-vel szemben az engedményezett követelés behajtása, illetőleg megfizetése iránt fellépjen, az I. rendű alperesnek a M.-L. Kft-vel szemben fennálló és engedményezett követelése ugyanis - a megállapított tényállásból következően - nem volt esedékes, az I. rendű alperes ugyanis biztosítékadási kötelezettségének a felmondás időpontjáig nem tett eleget.

Nem szűnt meg az I. rendű alperes tartozása az általa tett beszámítási nyilatkozattal sem a szerződés felmondásának időpontjáig, a per iratai alapján ugyanis kétséget kizáróan megállapítható volt az, hogy a felperes a felmondását 2006. május 11-én 17 óra 10 perckor küldte el az I. rendű alperesnek, az I. rendű alperes pedig D. J. alkalmazott nyilatkozata (17. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal második bekezdés) szerint a felperesi felmondásra jelentette be kártérítési igényét. Sem e tanú, sem B. Gy. ügyvezető nem állította a perben, hogy a kártérítési igény bejelentése telefonon a felmondás kézhezvételét megelőzően történt volna meg. A felperes által gyakorolt felmondás időpontjáig - beszámítási nyilatkozat hiányában - a követelésnek a Ptk. 296.§-a szerinti beszámítással történő megszűnése nem állapítható meg.

A fentiek okán tehát a felperes a felmondása - az I. rendű alperes szerződésszegésére hivatkozással - jogszerű volt, így ha és amennyiben e felmondás befolyással bírt is a C. Kft szerződéses nyilatkozatának kialakítására, az kártérítési felelősség alapjául nem szolgálhat.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban a kérdésben is, hogy az I. rendű alperes nem bizonyította azt a tényt, hogy a felperes tényállításaival az alperes üzleti jó hírnevét rontotta volna, mégis azzal a pontosítással, hogy e körben a bizonyításra szoruló, és bizonyítatlanul maradt tény az volt, hogy a felperes a C.

Kft. felmondásában hivatkozottakat állítva járult hozzá ahhoz, hogy a C. Kft bizalma az I. rendű alperesben megrendüljön. Az I. rendű alperesnek tehát azt kellett volna bizonyítania, hogy a felperes a tényállásban részletesen idézett, a C. Kft felmondásában hivatkozott magatartásokat megvalósította.

Kiemeli e körben a másodfokú bíróság a C. Kft ügyvezetője, D. J. tanúvallomásának tartalmát, aki a tárgyaláson azt adta elő, hogy az I. rendű alperesben a bizalma az K. Kft. dolgozóitól származó információ miatt rendült meg, és ezen információk birtokba jutása után hívta fel telefonon a D. igazgatónőjét, F.-nét, aki elmondta azt, hogy milyen tartozása van az I. rendű alperesnek. D. J. tanúvallomása szerint tehát. K. Kft dolgozói állították az I. rendű alperesről azokat a tényeket, melyeket felmondásában a bizalom megrendülésének okaként közölt. Az K. Kft dolgozói, F. L., valamint B. T. tanúk állították, hogy a felperes irányukban az I. rendű alperesre nézve negatív megjegyzést nem tett, és ilyet az K. Kft sem híresztelt, mindössze azt a tényt közölte velük a felperes, hogy az I. rendű alperessel a szerződéses jogviszonya megszűnt. Nincs tehát olyan bizonyíték a perben, amely azt igazolná, hogy a felperes az I. rendű alperesről olyan tényeket állított, híresztelt, amelyeknek akár esetleges elméleti okozati összefüggése egyáltalán felmerülhetne a C. Kft. által közölt felmondással.

Miután az I. rendű alperes az általa érvényesített kártérítési igény körében a felperes részéről károkozó magatartást bizonyítani nem tudott, kártérítési igénye a felperessel szemben alaptalan, így az általa e jogcímen előterjesztett beszámítás a felperesi kereseti követelést nem szüntette meg, ezért a felperesi - I. rendű alperes által elismert - kereseti követelés megfizetésében az I. rendű alperest marasztalni kellett, és ugyanezen ok miatt az I. rendű alperesi viszontkeresetet el kellett utasítani.

Az I. rendű alperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles a felperes részére másodfokú perköltséget fizetni, mely költség összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján állapította meg, valamint a Pp. 78.§ (1) bekezdésére, és az Itv. 74.§-ára tekintettel köteles az illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az állam részére megtéríteni a Kmr. 13.§ (2) bekezdése alapján.

Pécs, 2008. március 5.

Dr. Veszely Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Zóka Ferenc s.k. bíró